

NEEM ME MET JE MEE

Courtney Walsh

roman

Courtney Walsh

Neem me met je mee

Roman

Vertaald door Tobya Jong

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Proloog

Lieve Emily,

Terwijl ik dit schrijf, ben je om precies te zijn zes dagen, drie uur en tweeëndertig minuten oud. We zijn vier dagen geleden thuisgekomen uit het ziekenhuis, en sindsdien kan ik niet stoppen met kijken naar jou. Je slaapt in een wiegje naast mijn bed en ik lig 's nachts wakker om naar je ademhaling te luisteren.

Om eerlijk te zijn is naar je ademhaling luisteren zo'n beetje het enige wat ik doe. Het voelt alsof het mijn verantwoordelijkheid is – en de mijne alleen – om ervoor te zorgen dat die doorgaat. Het is een beetje eng, als ik eerlijk ben. En ik ben altijd eerlijk. Het zit namelijk zo: je komst was een beetje een verrassing voor mij, dus ik denk dat ik daarom zo zenuwachtig ben de laatste tijd – sinds de laatste paar dagen voor je geboorte. Omdat ik het niet wil verprutsen.

Ik wil jou niet verprutsen.

Mensen hebben het er altijd over hoe geweldig het is om een baby te hebben, maar niemand zegt ooit hoe verschrikkelijk eng het óók is. Ik ben namelijk best bang, en ik weet niet aan wie ik dat verder zou kunnen vertellen. Ik weet vrij zeker dat mijn moeder die angst op een of andere manier tegen me zou gebruiken, dus daarom deel ik dit alleen met jou, mijn kleine meisje.

Ik deel het omdat ik wil dat je weet dat we soms dingen moeten doen die eng zijn, om iets goeds te krijgen. Soms leiden juist de moeilijkste dingen in het leven tot het beste resultaat. Het is gek hoe dat werkt, maar het is waar.

Je vraagt je vast af waarom ik je een brief schrijf terwijl ik je ook gewoon zou kunnen oppakken en het tegen je zeggen.

Dat komt doordat ik over mijn eigen kindertijd heb nagedacht. Ik herinner me dat ik een keer in de slaapkamer van mijn vriendin Samantha zat, op de grond, en dat ik haar babyboek bekeek. Het was een soort plakboek en haar moeder had er allerlei grappige verhaaltjes over Samantha in geschreven, vanaf het moment van haar geboorte, en er foto's bijgeplakt uit elke fase van haar leven. Mijn moeder is niet van het sentimentele soort, dus ik heb geen boek met verhalen. Ik weet niet hoe ze over allerlei dingen dacht, maar ik wilde dat dat wel zo was. Misschien zou ik me dan niet zo alleen voelen.

Ik ben niet bijzonder creatief, dus ik denk dat brieven beter bij mij passen. Lessen die ik onderweg geleerd heb en wil doorgeven aan jou. Liefdesbrieven aan mijn kleine meisje. Ik schrijf ze op in een boek en bewaar dat voor jou. En als ik om wat voor reden dan ook niet in staat ben om deze belangrijke lessen persoonlijk met je te delen, heb je mijn woorden nog, zodat je je nooit hoeft af te vragen wat ik zou zeggen.

Ik zal geen tijd verspillen aan onzinnige of oppervlakkige weetjes. Ik schrijf alleen de dingen op die het allerbelangrijkst voor me zijn, in de hoop dat je deze lessen – als je dit boek in handen krijgt – de aandacht geeft die ze verdienen.

Ik ben geen wijze vrouw. De meeste mensen zouden me niet eens een vrouw noemen. Nog niet, in elk geval... Maar ik leer zo veel dingen over mezelf, en het ter wereld brengen van iemand anders heeft me razendsnel volwassen gemaakt. Ik wil de allerbeste mama voor je zijn, Emily. Jij en ik moeten het met z'n tweetjes rooien.

En weet je? Ik vind het doodeng. Maar ik ga mijn uiterste best doen. Ik weet dat ik fouten zal maken, maar hopelijk vergeef je me die. Tot ik jou voor het eerst in mijn armen hield, had ik geen idee dat ik zo veel van iemand kon houden.

En PS – ik zal mijn best doen om Alan en Eliza bij je uit de buurt te houden... al zullen zij hun handen waarschijnlijk al vol hebben aan mij!

*Ik hou ontzettend veel van je,
Mama (heel raar om dat op te schrijven!)*

1

Emily Ackerman neuriede als ze zenuwachtig was. Niet één liedje in het bijzonder, maar gewoon het melodietje dat in haar opkwam. Op dit moment was het de versie van *It Had to Be You* van Harry Connick Jr., uit de oude film *When Harry Met Sally*. De lievelingsfilm van haar moeder.

De jazzy melodie vulde haar hoofd terwijl ze haar ogen sloot en deed alsof ze ergens anders was dan op de veerboot van Hyannis naar Nantucket. Ze verdiende haar brood met doen alsof en ze had de afgelopen tien jaar de hele wereld rondgereisd – dus waarom was dit zo moeilijk?

Ze leunde met haar hoofd naar achteren en dacht alleen aan het liedje – aan Harry's diepe, zwoele stem – maar in plaats van leegte kwam er een herinnering in haar op. Haar moeder die op 'hun' strand danste en zo hard ze kon *It Had to Be You* zong, terwijl Emily haar tenen in het koele zand begroef en giechelde om haar gekke moeder.

Emily opende haar ogen en zag dat ze werd aangestaard door een klein jongetje met donker haar en bruine ogen.

'Jij maakt herrie,' zei hij.

'Andrew, dat is niet aardig.' De moeder van het jongetje sloeg haar arm om hem heen en trok hem naar zich toe. 'Het spijt me vreselijk. Ik probeer hem te leren om beleefd te zijn.'

Emily glimlachte naar hem. 'Het geeft niet. Ik raak soms een beetje verdwaald in mijn eigen wereld.'

'Ik ook,' zei Andrew. 'Ik heb een net-alsof-vriendje dat Kenton heet.'

Emily sperde haar ogen open. 'Ik had ook een net-alsof-vriendje toen ik klein was!' Ze probeerde enthousiaster te klinken dan ze zich voelde. Ze was actrice. Zo moeilijk was dat niet.

En toch veroorzaakte het op de een of andere manier een gevoel van leegte.

‘Mama zegt dat mensen zullen denken dat ik kierewiet ben als ik tegen mezelf blijf praten.’

Andrews moeder gaf een kneepje in zijn arm. ‘Andrew, laat die aardige mevrouw nu maar weer met rust.’

Mevrouw? Emily wist dat het snel bergafwaarts ging als je eenmaal de dertig had aangetikt, maar als mensen je ‘mevrouw’ begonnen te noemen moest je onderhand een inschrijving bij de ouderenbond overwegen.

‘Ik heet Andrew,’ zei het jongetje. Toen keek hij naar zijn moeder en knipperde. ‘Zie je? Dat was beleefd.’ Hij richtte zijn aandacht weer op Emily. ‘En nu moet jij zeggen hoe jij heet.’

‘Ik ben Emily.’

‘Mama zegt dat ik volwassenen niet bij hun voornaam mag noemen.’

‘O.’ Emily wierp een blik op de moeder van het jongetje, die een berouwvolle maar tegelijk vermaakte uitdrukking op haar gezicht had. ‘Dan moet je me maar juffrouw Ackerman noemen.’

‘Juffrouw Ackerman,’ zei Andrew. ‘Aangenaam kennis te maken.’

Emily besloot dat ze dit jongetje aardig vond. Ze hoopte dat hij zijn charme niet zou verliezen als hij ouder werd, maar vooral dat hij oprecht bleef. Zo veel mannen die ze kende waren dat helemaal niet. Ze had er nog niet één ontmoet die de moeite van het houden waard was.

Voorals Max niet. Ze was er inmiddels van overtuigd dat hij haar gedurende hun hele relatie nooit ook maar iets verteld had dat echt waar was. Niet dat dat belangrijk was. Daar waren de regels die Emily bedacht had juist voor: om te voorkomen dat ze te zeer aan iemand gehecht raakte. Ze bleef nooit lang genoeg hangen om te ontdekken of de motieven van een man zuiver waren – na drie maanden ging ze ervandoor. Max had de breuk zwaarder opgevat dan ze verwacht had. Hij had zelfs gehuild.

Bah. Als ze daaraan terugdacht, voelde ze zich een harteloos ijskonijn.

Emily ademde uit. Het ging net zo goed. Waarom moest ze nou zo nodig aan Max denken?

Een vaag gevoel van spijt knaagde aan haar ingewanden en ze voelde haar wangen branden bij de gedachte aan hem. Had hij misschien echt van haar gehouden? Had ze hem misschien een échte kans moeten geven?

Maar nee. Ze zou het advies van haar moeder ter harte nemen, zoals ze altijd deed, maar vooral in kwesties als deze. Haar moeder wist wel het een en ander over hartzeer, tenslotte.

Wees gepassioneerd in alles, behalve als het om je hart gaat. Dan is voorzichtigheid geboden. Je hart is niet iets wat je zomaar zonder nadenken moet weggeven. Bescherm het ten koste van alles, zodat je zeker weet dat je wereld niet opeens om je heen instort. Luister alsjeblieft, Emily. Ik weet waar ik het over heb.

Zonder dat ze zich ervan bewust was, stak Emily haar hand in haar tas en ze tastte naar de zachte, versleten kaft van het boek met brieven. Op al haar reizen was dat het enige wat ze altijd dicht bij zich had gehouden.

Hoewel Emily niet van alle details op de hoogte was, wist ze wel dat het hart van Isabelle Ackerman onherstelbaar gebroken was. Ze wilde dat haar moeder dat verdriet had kunnen verwerken voordat ze stierf.

Over het algemeen gingen de brieven niet heel diep op dingen in, maar dit was een uitzondering. Wat hartzaken betreft hoefde Emily zich niet af te vragen wat haar moeder zou zeggen: Isabelle had een manier gevonden om haar boodschap over te brengen aan haar enige dochter, en Emily had haar bijzonder serieus genomen.

Ze had haar hart beschermd. Als iemand te dichtbij kwam – en dat gebeurde soms – wist ze dat het tijd was om te maken dat ze weggkwam. Ze moest ook maken dat ze weggkwam als ze merkte dat ze zelf te veel om iemand begon te geven, zoals bij Max gebeurd was. Hij was charmant en knap en rijk, en Emily wist dat ze zichzelf, als ze niet oppaste, zou wijsmaken dat hij het overtreden van de regels waard was.

Gelukkig was ze bij zinnen gekomen voordat er blijvende schade aan haar hart was aangericht.

Ze had al genoeg schade die ze moest zien te herstellen, en helaas was dat niet te wijten aan Max of iemand anders. Het waren haar eigen domme fouten die haar gebracht hadden waar ze nu was – berooid en half in shock. Ze vond het afschuwelijk om zich zo te voelen.

Een totale mislukking. Dat was wat ze was.

Toen ze klaar was met het schrijven van haar toneelstuk, had ze er zo veel vertrouwen in gehad. Ze had zo veel potentieel gezien en niets kon haar van haar voornemen afbrengen – zelfs de afwijzingen van een paar beroemde regisseurs niet, die niets met haar project te maken wilden hebben. Ze hadden haar geen andere keus gelaten dan het zelf uit te brengen.

Ze had moeten luisteren. Ze had klein moeten beginnen. Dat had ze niet gedaan. In plaats daarvan had ze alles wat ze had in het toneelstuk gestoken. Bloed, zweet en tranen – en ja, ook bijna alles wat er nog over was van haar trustfund. Dus toen haar toneelstuk na de eerste voorstellingen slechts afgrijpselijke recensies opleverde ('*Een rampzalig stuk zonder begin of einde, dat zelf niet eens weet in welk genre het valt*') en binnen twee weken van de planken gehaald werd, had ze niets over. Nou ja, een handvol schuldeisers en een vernederende mislukking om aan haar CV toe te voegen.

Ze had op het verkeerde paard gewed, om het zo maar te zeggen. Het stuk was zo veelbelovend geweest – ze had zo zeker geweten dat het een geweldig succes zou worden. Ze had er zo vreselijk naast gezeten.

En wat nog erger was, was dat iedereen in de theaterwereld nu wist dat ze een prutser was. Het tijdschrift *Backstage* had er een paginagroot artikel aan gewijd. Waarschijnlijk om andere mensen met dergelijke ambities te waarschuwen.

'Regiedebuut voormalig kindsterretje slechtste voorstelling van het jaar.'

Ze putte een heel klein beetje troost uit het feit dat haar grootouders de *Backstage* niet lazen.

Dat was dan misschien het enige goede aan opa's overlijden. Hij zou nooit weten dat ze alles was kwijtgeraakt als gevolg van domme zakelijke beslissingen en kortstondige creatieve ambities. Hij zou nooit weten hoe incompetent zijn kleindochter werkelijk was, terwijl zijn zakelijk inzicht hem het ene miljoen na het andere had opgeleverd en zij de kunst jarenlang bij hem had kunnen afkijken.

Maar dat was allemaal voorbij. Nu zat ze op de veerboot, naast haar nieuwe beste vriend Andrew. Emily kneep haar ogen stijf dicht en dwong zichzelf om te stoppen met denken aan Max, haar blunders, haar grootouders en haar lege bankrekening.

Ze wist niet welk van deze dingen het lastigst uit haar hoofd te zetten was. Eerlijk gezegd eisten ze allemaal voortdurend haar aandacht op. Blijkbaar was dat wat er gebeurde als je aan de grond zat. Dan verspilde je een heleboel tijd aan het herkauwen van je fouten, in de hoop dat je een manier zou vinden om ze ongedaan te maken en je leven weer op de rails te krijgen.

Tot nog toe had ze niets gevonden wat er zelfs maar op wees dat er zo'n oplossing bestond. Ze wist alleen dat het, als je aan de grond zat, fijn zou zijn als iemand een hand zou uitsteken om je overeind te helpen.

Zij had niet zo'n hand. Dat was misschien nog wel het ergst van alles.

'Je neuriet weer.' Het was Andrew. Eerlijke Andrew met zijn grote bruine ogen.

'Zorg dat je later geen vervelende kerel wordt, oké, Andrew?' mompelde Emily afwezig.

Andrews moeder fronste.

'Sorry,' zei Emily. 'Ik zeg soms ongepaste dingen.'

'Dat doet Kenton ook. Eén keer praatte hij de hele dag over poep.' Andrews gezicht stond zo ernstig dat Emily haar lachen niet kon inhouden.

Hij glimlachte naar haar. 'Hoe heet jouw net-alsof-vriendje?'

'Ik spreek haar tegenwoordig niet meer zo vaak,' zei Emily, 'maar ze heette Kellen.'

‘Kellen,’ herhaalde Andrew. ‘Kellen en Kenton. Ik denk zomaar dat ze vrienden zijn.’

‘Dat moet je hem de volgende keer dat je hem ziet zeker vragen!’ Emily glimlachte. Ze had het zo naar haar zin met Andrew dat ze niet eens had opgemerkt dat de boot zijn tempo vertraagd had en nu aanlegde in Nantucket.

Als ze haar ogen stijf genoeg dichtkneep, kon Emily zich bijna voorstellen dat ze gewoon de zoveelste toerist was die een bezoekje bracht aan Nantucket. Als het haar lukte om te voorkomen dat haar gedachten afdwaalden, kon ze bijna geloven dat ze voor het eerst op het eiland was. De eerste keer dat ze in het echt zag wat ze alleen van foto’s kende – de klinkerstraatjes, de grijze huisjes met de grote, paarsblauwe hortensia’s ervoor, de rijen felgekleurde scooters die overal te huur werden aangeboden en de vuurtorens die vermoeide reizigers uitnodigden om in de schaduw te komen zitten en een poosje uit te rusten.

Nantucket was vol beloften, maar haar ervaring leerde dat het eiland ze niet nakwam.

Ze zou niets liever willen dan dat dit inderdaad haar eerste keer was.

Maar dat was niet zo, of wel soms?

Ze wierp een blik in haar grote, flodderige schoudertas, de tas waar ze alles waar ze niet zonder kon in gepropt had – ook het boek met brieven, gehavend door jaren van intensief gebruik. Soms was het aanraken ervan al genoeg om de nabijheid van haar moeder te voelen, haast alsof ze een magische lamp had waar ze overheen kon wrijven om haar wensen in vervulling te zien gaan.

Maar terwijl ze haar hand op de versleten, handgeschilderde kaffi legde, voelde zelfs haar moeder ver weg.

Het was alsof haar aanwezigheid zich uit het boek had teruggetrokken zodra het eiland in zicht kwam. Alsof zelfs haar nagedachte- nis er niets mee te maken wilde hebben.

Overal om Emily heen verzamelden andere passagiers hun bezittingen, alsof ze niet konden wachten om het vakantieseizoen hier op het eiland te openen. Zelf bleef ze op haar stoel zitten, duizelig en

zelfs een beetje zeeziek. Of misschien had de misselijkheid helemaal niets te maken met de boottocht.

Als ze slim was, had ze deze hele toestand op Nantucket aangepakt alsof het een pleister van een paar dagen oud was. Eén flinke ruk en het was allemaal voorbij geweest. Maar ja...

‘Jij gaat er ook af, toch?’ Andrew stond nu voor haar, zijn rood-gele kinderrugzak op zijn schouders gehesen terwijl een rood honkbalpetje verwoede pogingen deed om zijn springerige, chocoladekleurige haar in bedwang te houden.

‘Ik denk erover,’ antwoordde Emily met een glimlach.

‘Je vindt het hier wel leuk, toch?’

Oei. Een strikvraag. Wat moest ze tegen het jochie zeggen? Dat het eiland haar alles had afgenomen waar ze van hield en dat ze alleen maar teruggekomen was omdat ze geen andere keus had? Waarschijnlijk zou zijn moeder de politie bellen.

‘Het is hier prachtig,’ zei ze uiteindelijk. Dat was geen leugen. Niet echt. Nantucket *was* prachtig. In elk geval vonden andere mensen dat.

‘Het is mijn lievelingsplek,’ zei Andrew. ‘Hier.’ Hij stak haar een vuist toe en schudde hem heen en weer.

Zij hield haar hand eronder en hij liet er een glad wit steentje in vallen.

‘Die heb ik vorig jaar op het strand gevonden.’ Andrew grijnsde en ze zag dat zijn voortand er elk moment uit kon vallen. ‘Jij mag hem hebben.’

Voordat ze bezwaar kon maken, gaf Andrews moeder een rukje aan zijn hand.

Hij keek nog een keer om en zwaaide, en heel even deed Emily’s hart zeer.

Zijn moeder was waarschijnlijk jonger dan Emily. En zij had een prachtig zoontje en waarschijnlijk werd ze ergens opgewacht door een toegewijde echtgenoot. Dat leven had Emily nooit aangetrokken, maar op dat moment – hoe vluchtig ook – voelde ze diep vanbinnen iets wat verdacht veel op verlangen leek.

Emily had echter geen tijd voor hartzeer. Ze moest de veerboot af. Ze pakte haar koffer, haar handtas en de grote schoudertas, die ze

had volgepropt met toiletartikelen, notenrepen (zodat ze geen vette troep zou eten), bosbessen met een laagje pure chocola eromheen (omdat een snack zo nu en dan niet erg was), twee boeken en alle andere dingen die niet in haar koffer pasten.

Ze baande zich een weg naar de uitgang en haalde diep adem.

Moeilijke dingen zijn geen punt voor mij.

Ze had dat mantra de afgelopen maanden zo vaak herhaald dat de woorden onderhand nauwelijks nog betekenis hadden. Voor zover ze die ooit gehad hadden, want als een zinnetje eenmaal populair was en door iedereen gebruikt werd, verloor het zijn kracht. Waarschijnlijk schreeuwde elke fitnessstrainer in heel Amerika deze woorden wanneer hij of zij bij de veertiende herhaling van een heel zware oefening was aangekomen.

Maar het was echt zo. Moeilijke dingen waren geen punt voor haar. Ze deed al moeilijke dingen sinds ze elf jaar was.

Emily stond op de oever van het eiland en ze zoog nog een teug zoute lucht naar binnen. De vage geur van vis herinnerde haar eraan dat niet alles in de buurt van de oceaan prachtig was. Zeker niet.

Ze kneep in haar neusbrug en dwong zichzelf door te lopen. Ze was niet zover gekomen om er nu alsnog tussenuit te knijpen. En bovendien, wat voor keus had ze?

Soms wenste ze dat Nantucket zijn betovering nooit had verloren. Nog een klacht om aan de stapel toe te voegen. Als ze niet oppaste, verzamelde ze er zo veel dat ze in een humeurig oud besje veranderde – zoals die twee mannetjes uit de *Muppet Show*.

Of haar eigen grootmoeder.

Maar nee, dat zou haar niet overkomen. Niet Emily Ackerman. Niet het meisje dat overal waar ze kwam op zoek ging naar plezier, en het meestal nog vond ook. Niet de vrije geest die overal ter wereld acteerwerk had gedaan, die meer vrienden had dan ze kon tellen en precies wist hoe ze elke reis in een avontuur moest veranderen.

In feite was dit ook een soort reis, toch? Het deed er niet toe dat deze reis een ander doel had dan plezier. Deze reis was haar tweede kans – eentje die ze niet mocht verprutsen.

Dat maakte korte metten met eventuele plannen om plezier te maken.

Ze sleepte haar koffer achter zich aan, zich ervan bewust hoe triest het was dat ze op eenendertigjarige leeftijd bijna alles wat belangrijk voor haar was kwijt kon in één koffer – en het was niet eens de grootste van de set koffers die haar grootmoeder haar gestuurd had nadat ze negen jaar geleden was afgestudeerd.

Ze zuchtte diep en liet zich met de stroom voetgangers meevoeren – een hele horde toeristen die de veerboot af liep en de straat vulde. Toen ze nog een meisje was, keek ze het hele jaar uit naar dit moment – het moment waarop haar slippers de klinkers raakten, het moment waarop zij en haar moeder aankwamen op Nantucket.

Er was zo veel veranderd.

Ze keek Andrew na totdat zijn rood-gele rugzak in de menigte verdwenen was en mompelde een kort gebedje dat zijn dagen in Nantucket gevuld zouden zijn met niets dan goeds – gekookte kreeft en visfrietjes, een overvloed aan ijsjes van de Juice Bar en lange, zonovergoten dagen aan Jetties Beach.

Ze wenste hem alles toe wat zij gekoesterd zou hebben als Nantucket al die jaren geleden niet bedorven was voor haar.

En opeens wist ze niet zo zeker meer dat moeilijke dingen geen punt voor haar waren.

Ze zou het snel genoeg ontdekken.

2

Waarom was hij zo zenuwachtig?

Hollis McGuire keek toe terwijl de zomergasten van de veerboot stroomden en de straat voor hem verstopten, en hij probeerde zijn hartslag onder controle te krijgen.

Het was niet zo héél lang geleden dat hij Jolie voor het laatst gezien had, maar stel dat hij haar niet direct herkende? Hij zou haar een complex bezorgen, iets waarvoor ze jaren in therapie moest. Maar was dat niet wat de meeste ouders met hun kinderen deden?

Gisteravond aan de telefoon had hij Jana precies uitgelegd waar hij zou staan, maar stel dat zij de boodschap niet aan hun twaalfjarige dochter had doorgegeven? Stel dat Jolie ergens in de menigte verdwaald raakte? Zijn blik gleed over de mensen die van de boot stapten en heel even voelde hij zich weer dertien – een joch dat niet in deze kringen thuishoorde, een joch dat alleen geschikt was om de zwembaden van de rijken schoon te maken, hun onkruid te wieden of hun golfclubs te dragen.

Hij keek toe terwijl een ouder echtpaar, Rich en Helen Delancey, de veerboot verliet. Ze brachten de zomer al tientallen jaren door op Nantucket. Ze waren oud geld en Rich was een geschikte vent – hij was degene die Hollis' vader had geleerd hoe hij moest beleggen. Zonder de adviezen van Rich zou zijn vader nu misschien nog steeds als zeilinstructeur op de Nantucket Yacht Club werken, wat de reden was dat hij al die jaren geleden naar het eiland gekomen was.

Jeffrey McGuire was een legendarische zeiler, maar hij was niet in een rijk gezin geboren. En hoewel ze prima konden rondkomen waren ze naar de maatstaven van Nantucket arm, wat een diepe kloof veroorzaakt had tussen Hollis en de andere kinderen van Nantucket.

Het leek hem de volmaakte plek om Jolie een paar weken mee naartoe te nemen, vooral omdat het een eeuwigheid geleden was dat ze meer dan een paar nachten bij hem geweest was. Of nee, eigenlijk was dit de eerste keer. Hollis was er niet trots op, maar het was de realiteit.

Nu had hij echter geen excuses meer. Niets anders te doen. Zijn agenda was niet bepaald vol.

De mensenstroom begon op te drogen, maar Jolie was nog steeds nergens te bekennen. Zijn zenuwen speelden weer op. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak om te controleren of ze hem gebeld of geappt had om hem te laten weten dat ze was gearriveerd, maar hij zag niets, behalve zijn achtergrond – een foto van zijn dochter.

Hij had zijn achtergrond die ochtend gewijzigd, en was er toen tot zijn schrik achter gekomen dat de meest recente foto die hij van haar had twee jaar oud was.

Het was een ontdekking waar hij niet op had zitten wachten. Er waren al genoeg dingen die hij betreurde.

Hij keek op en zag boven aan de loopplank een vrouw staan. Hij herkende haar niet, maar iets aan haar kwam hem bekend voor. Hollis keek naar haar terwijl ze haar zonnebril opzette en haar hand door haar lange, golvende blonde haar haalde. Ze droeg een luchtig wit shirtje met een V-hals, waardoor zijn blik onmiddellijk afdwaalde naar een plek waar hij niets te zoeken had. Ze was iets langer dan gemiddeld, had smalle heupen en lange, slanke benen. Zelfs als ze hem niet bekend was voorgekomen zou hij haar hebben opgemerkt. Ze was mooi, op een natuurlijke manier, zonder zware make-up of nepnagels.

Na een paar seconden begon de vrouw de boot af te lopen, maar ze bleef al snel weer staan. Terwijl ze dat deed, kneep ze in haar neusbrug en hield die even vast.

Opeens was hij weer dat jochie dat naast Emily Ackerman op het strand stond – het meisje dat zijn hart gestolen had nog voor ze zelfs maar pubers waren. Hij kon de geur van het veldboeket dat hij voor haar geplukt had bijna ruiken en wist nog hoe hij zich aan haar schoonheid vergaapt had.

‘Emily?’ Hollis rekte zijn nek en kneep zijn ogen tot spleetjes om de vrouw beter te kunnen zien terwijl ze de loopplank af kwam.

‘Pap, ik ben hier.’

Hollis schrok van de meisjesstem achter hem. Hij draaide zich om om naar haar te kijken.

‘JoJo, het is je gelukt!’

‘Yep.’ Haar gezichtsuitdrukking verried dat ze niet overliep van enthousiasme.

Jolie was twaalf, maar zelf leek ze nogal eens te denken dat ze vijfentwintig was – waarschijnlijk het resultaat van Jana’s vrije opvoeding. Jana was een goede moeder, maar de helft van de tijd behandelde ze Jolie alsof ze een van haar vriendinnen was, in plaats van haar dochter. Niet dat Hollis enig recht had om kritiek te leveren. Hij was niet bepaald aanwezig geweest.

Spijt knaagde opnieuw aan zijn ingewanden.

Hij keek op, maar de vrouw die hem aan Emily deed denken was verdwenen. Het was al zo lang geleden dat hij haar voor het laatst had gezien dat het dwaas was om zelfs maar te denken dat hij haar zou herkennen als ze vlak voor hem stond.

Maar de manier waarop die vrouw in haar neus geknepen had... dat deed Emily ook altijd, meestal als ze diep in gedachten was of zich zorgen over iets maakte.

Emily Ackerman. Hoeveel jaar was het geleden? En waarom ging zijn hart sneller kloppen bij de gedachte aan haar? Hij was nauwelijks een tiener geweest, de laatste keer dat hij haar zag, niet eens oud genoeg om te spreken van een ‘eerste liefde’.

Maar Emily was hem bijgebleven. Hoe vaak had hij zich niet afgevraagd hoe het haar vergaan was na die afschuwelijke avond?

En wanneer was hij daarmee gestopt...?

‘Aarde aan papa?’ Jolie liet haar rugzak op de grond vallen, voor zijn voeten.

Hollis pakte de tas op. Hij moest zich concentreren. Deze zomer was zijn kans om zijn fouten goed te maken. Hij had al zo veel tijd verspild – hij wist dat hij niet veel meer over had. Tenslotte werd zijn enige dochter er niet jonger op.

‘Het spijt me, meissie,’ zei hij. ‘Waren je moeder en Rick een beetje bijgekomen van de bruiloft?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik denk het.’

‘Je moeder zei dat je foto’s had van de grote dag.’

‘Wil je die echt zien?’

‘Natuurlijk wil ik dat.’

Ze treuzelde even en haalde toen haar telefoon uit haar achterzak.

Hollis wierp haar een stralende glimlach toe. ‘Laat me anders alleen de foto’s van jou zien.’

Ze veegde wat heen en weer over het scherm van haar telefoon en draaide hem toen om, zodat hij een foto zag van zijn dochter in een gele bruidsmisjesjurk. Ze had een boeketje met oranje rozen in haar handen.

Hij trok de telefoon uit haar hand. ‘Ik geloof gewoon niet dat jij dit bent.’ Haar haar was opgestoken, met een paar losse krullen rond haar gezicht. Ze zag eruit als een meisje van zestien, op weg naar het eindexamenbal. Hoe was het mogelijk dat ze al zo groot was?

Hoe was het mogelijk dat hij zo veel gemist had?

Ze probeerde haar glimlach te verbergen, maar het was duidelijk dat dit de reactie was waarop ze gehoopt had. Ze wist dat ze er prachtig uitzag op deze foto. Ze had zich vast en zeker een prinses gevoeld. Hij wilde dat hij haar op het moment zelf had kunnen zien. Niet dat hij was uitgenodigd voor de bruiloft. Niet dat hij gegaan zou zijn als dat wel zo was.

‘Geel is niet echt mijn kleur.’ Ze streek een rossige krul naar achteren.

‘Dat is helemaal niet waar,’ zei Hollis. Hij veegde over het scherm in de hoop dat hij nog een foto van Jolie zou zien, maar in plaats daarvan werd hij geconfronteerd met een foto van Jana en haar kersverse echtgenoot, Rick, die zijn armen om Hollis’ dochter heen had geslagen. Ze leken een echter gezin dan Hollis en Jana ooit geweest waren.

Blijkbaar was zijn gezichtsuitdrukking veranderd, want Jolie trok de telefoon uit zijn hand en zette hem uit. Met één tikje op het scherm was de afbeelding van het gelukkige drietal verdwenen.

‘Zo te zien was het een fantastische dag,’ zei Hollis.

‘Het was best leuk,’ zei Jolie. ‘En nu zijn ze naar Hawaï vertrokken en ben ik hier.’ Ze trok haar wenkbrauwen op en zuchtte zachtjes.

‘Ik ben blij dat je er bent,’ zei hij. En hij meende het.

‘Ik ben ook blij dat jij er bent,’ zei ze. ‘Mijn tassen begonnen zwaar te worden.’ Ze glimlachte een beetje en hij wist dat hij, hoewel hij niet haar favoriete persoon was, toch ook niet helemaal uit de gratie gevallen was. Nog niet, in elk geval.

Ondanks zijn gewoonte om overal een puinhoop van te maken, was Jolie een leuke meid geworden. In elk geval dacht hij dat. Of het werkelijk zo was, zou hij de komende weken wel ontdekken.

‘Je moeder ziet er gelukkig uit.’ Hij pakte haar tassen op en leidde haar naar zijn auto.

‘Dat is ze ook,’ zei Jolie. ‘Rick is goed voor haar. Hij heeft haar geholpen om rust te vinden. Hij zorgt ervoor dat ze zich mooi voelt. Je weet wel, al die dingen die ze nodig heeft.’

Hij bestudeerde zijn dochter en vroeg zich af waar zij met haar twaalf jaar zo veel levenswijsheid had opgedaan.

‘Vind je dat vervelend?’ vroeg ze.

Heel even dacht hij dat ze dat misschien hoopte. Tenslotte was ze hún dochter en misschien had ze er wel van gedroomd dat ze op een dag – eindelijk – een echt gezin zouden vormen, hoe vaak Jana en hij ook gezegd hadden dat het hun speet, maar dat dat niet zou gebeuren.

‘Nee, ik ben blij voor je moeder.’

Hollis wilde dat Jana gelukkig was. Hij wilde dat ze verliefd was op iemand die haar goed behandelde en die goed voor haar zorgde (en haar het gevoel gaf dat ze mooi was, dat vast ook), maar hij wilde niet dat die persoon zijn plaats als Jolies vader zou innemen.

Niet dat hij de afgelopen twaalf jaar veel gedaan had om die positie te verdedigen.

‘Heb je trek?’ vroeg Hollis terwijl hij Jolies tassen in de achterbak van zijn Jeep gooide.

‘Ik ben uitgehongerd, maar ik mag niets hebben met gluten erin.’

Hollis probeerde niet met zijn ogen te rollen. Hij wilde zijn

dochter in alles steunen, maar meende ze dit nou?

‘Of zuivel.’

‘Nee, daar trek ik de grens,’ zei hij. ‘We gaan naar de Juice Bar deze zomer – en dan bedoel ik elke dag.’

Ze staaarde hem aan. ‘Geen enkele andere diersoort drinkt melk als ze volwassen zijn. Heb je enig idee hoe moeilijk het is om dat te verteren?’

‘Dat niet, maar ik weet wel hoe lekker het smaakt.’ Ze stapten in de auto en waagden zich in de smalle, drukke straatjes. Autorijden in Nantucket was een drama en over het algemeen niet de moeite waard, maar toen Hollis vanochtend de deur van het zomerhuisje achter zich dichttrok, wist hij niet hoeveel bagage pubers tegenwoordig meezeulden.

Jolie zat zwiiggend naast hem en staaarde uit het zijraam van de Jeep. Een groep jongens van ongeveer haar leeftijd stooft al lachend café de Black Dog uit. Hollis vond dat het eruitzag alsof ze niets goeds in de zin hadden. Zijn dochter leek een andere mening toegedaan.

Jolie rekte haar nek om hen door de straat te zien lopen en een van de jongens stak zijn hand op om naar haar te zwaaien. Ze giechelde en draaide zich weer om.

‘Jongens uit Nantucket zijn verboden,’ zei Hollis.

‘Alsjeblieft, pap,’ zei ze. ‘Je was vroeger zelf een jongen uit Nantucket.’

Nee, dat was hij niet. Niet echt. Zijn familie bracht hier de zomers door omdat een vroegere studievriend van pa een baantje voor hem geregeld had bij de jachtclub. Het geld maakte het de moeite waard om zomer na zomer terug te komen en om Hollis’ moeder en uiteindelijk het hele gezin mee te nemen. Het vakantiehuisje, dat normaal gesproken verhuurd werd, was bij de deal inbegrepen, dus hoe kon Jeffrey dat weigeren? Het was haast een geschenk, een werkvakantie waardoor hij zijn kinderen zomers kon geven die ze anders nooit gehad hadden.

Die zomers waren een familietraditie geworden en dankzij een aantal verstandige investeringen was Jeffrey McGuire inmiddels de eigenaar van dat vakantiehuisje.

Dus ja, Hollis had zijn zomers op het eiland doorgebracht, maar hij was geen 'jongen uit Nantucket'. Tijdens zijn jeugd was hij niet rijk geweest. Er waren geen mensen die zijn rommel achter hem opruimden of die de weg voor hem baanden zodat al zijn dromen werkelijkheid konden worden. De McGuires moesten werken voor hun geld. Hij had iets van zichzelf gemaakt.

Nu was geld de minste van zijn problemen. Nu hoorde hij erbij. En tegelijk ook niet.

Hij zou zich altijd meer op zijn gemak voelen in een trainingsbroek dan in een driedelig pak. En hij wist dat hij diep vanbinnen nog steeds hetzelfde joch was, dat van een afstandje toekeek en dit leven eigenlijk niet echt wilde.

Misschien voelde hij zich daarom zo ontheemd.

Misschien was dat de reden dat hij, hoewel het inmiddels een jaar geleden was dat zijn droom was ingestort, nog steeds moest verzinnen wat zijn volgende stap zou zijn.

'Je doet het weer,' zei Jolie, terwijl ze met haar hand voor zijn gezicht heen en weer wapperde. 'Doet het je echt zo veel dat mam getrouwd is?'

'Nee hoor, helemaal niet,' zei hij.

Hij gaf een klein beetje gas toen hij een glimpje zag van de vrouw die hij van de veerboot had zien lopen. Ze trok haar rolkoffer door de drukke straat en hoewel ze eruitzag als een toerist, leek ze de omgeving toch ook te kennen.

'Wie is dat?' Jolie volgde zijn blik naar de stoep.

'Misschien niemand,' zei Hollis. 'Waarschijnlijk niemand.'

'Of misschien toch iemand?' Jolie wiebelde met haar wenkbrauwen.

Ja. Misschien toch iemand.

Hollis wierp een laatste blik op de vrouw terwijl hij het gaspedaal intrapte en wegreed.

Durf je je vleugels uit te slaan?

Emily Ackerman heeft één ding bewaard van haar overleden moeder: een boekje vol goede raad voor het leven. Het belangrijkste advies? Wees voorzichtig met je hart. Dat advies heeft Emily altijd strikt opgevolgd, met als resultaat dat ze nu een zwervend, eenzaam bestaan leidt. Maar als ze terugkeert naar het eiland waar ze een groot deel van haar jeugd heeft doorgebracht, wordt het steeds moeilijker om haar hart te beschermen.

Wanneer Hollis McGuire vanwege een blessure gedwongen wordt zijn succesvolle basketbalcarrière vaarwel te zeggen, beseft hij dat hij al die tijd één relatie ernstig heeft verwaarloosd: die met zijn dochter Jolie. Vastberaden om zijn fouten recht te zetten, besluit hij Jolie mee te nemen naar het eiland waar hij zoveel goede herinneringen heeft. Daar aangekomen ontdekt hij dat de zomerzon en het strand geen wonderen verrichten, maar dat hij toch echt zelf aan het werk moet. En dan loopt hij ook nog eens zijn jeugdvriendin Emily tegen het lijf...

Courtney Walsh is acteur, theaterregisseur en schrijfster. Eerder verscheen van haar hand de succesvolle Harbor Point-serie. *Neem me met je mee* is het eerste deel van haar nieuwe serie *Terug naar het eiland*. Hierin neemt Courtney je mee naar een zonovergoten eiland vol zandstranden en warme herinneringen.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3449 3

9 789029 734493

KokBoekenCentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT